

PLA
PASTORAL
DIOCESÀ

BISBAT DE SOLSONA

Prefaci

Coincidint amb la celebració a Roma del Sínode de Bisbes sobre “La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana”, en aquesta Jornada Diocesana d’obertura de l’Any de la Fe, tinc el goig d’oferir a tots els fidels del bisbat de Solsona el Pla pastoral diocesà.

El dia de la meva ordenació vaig invitar *“tothom a l’obra més extraordinària que mai s’hagi vist a les nostres comarques des que foren evangelitzades fa molts segles”*¹. Ho deia solemnement quan afirmava: *“Us convoquem a una nova evangelització, extensa i profunda, que permeti de nou fer d’aquesta terra una terra de sants”*². Aquest propòsit no podia quedar solament en un desig impactant, sinó que volia expressar un projecte clar que calia dur a terme. Aquest Pla pastoral neix en compliment d’aquell propòsit.

Tots constatem que ens trobem en un temps de crisi pastoral. Les nostres parròquies troben dificultats per mantenir la seva tasca en un món secularitzat i es veu necessari el naixement d’un nou paradigma pastoral. La situació social i religiosa és molt diferent de la que va engendrar les estructures pastorals que hem tingut fins ara. Des de fa temps, intuïm que cal una conversió pastoral que organitzi la comunitat parroquial i les seves accions en clau de nova evangelització.

L’Església, en els documents conciliars i en les encíclics dels papes sobre l’evangelització, ha dit amb claredat que l’evangelització és l’oferiment de l’Evangeli que transfigura l’home, el seu món i la seva història. El papa Benet XVI ha dit que la gran prioritat de l’Església avui és l’evangelització. El Sínode que s’està celebrant a Roma l’estudia i presenta en la seva versió actual: la Nova Evangelització.

La nostra diòcesi, sentint amb tota l’Església, ha reflexionat durant tot un curs els documents “Pensem sobre la Nova Evangelització”, “Inventem la Nova Evangelització” i “Actuem la Nova Evangelització”, amb vista a preparar el Pla pastoral. Aquest Pla és l’eina concreta per caminar tots junts cap a la renovació i la revitalització de les parròquies a fi que esdevinguin comunitats vives, orants, fraternes i evangelitzadores. L’aposta és prioritzar l’evangelització per assolir aquest objectiu.

Aquest Pla pastoral no és una declaració de grans intencions, sinó una proposta realista, concreta i progressiva per ajudar els preveres, diaques, membres de la vida consagrada

---

¹ Novell, X., Paraules en el dia de l’ordenació episcopal, B.O.B. núm. 741, desembre 2010, pàg. 363.

² Ibid., pàg. 363-364.

i fidels laics a il·lusionar-se amb la tasca que tenen encomanda i a caminar decididament cap a aquesta conversió pastoral. Acompanyaré cada rector i cada parròquia en aquest camí i m'ofereixo per estar present en els moments importants de la seva aplicació.

Alhora, confio en la pregària constant de les comunitats contemplatives i de tots els malalts a favor de l'aplicació i els fruits d'aquest Pla.

El Pla pastoral és vinculant en el seu objectiu - renovar i revitalitzar les comunitats parroquials - i en el mitjà per aconseguir-ho - l'evangelització -. Totes aquelles directrius i normes diocesanes que siguin directament contràries a les propostes d'aquest Pla deixen d'estar vigents.

Aquest Pla no fixa ni un temps d'aplicació ni un calendari. Això respon a la idea de respectar els temps de cada parròquia i de mostrar que l'objectiu i el mitjà que presenta no és temporal sinó permanent.

El dia 5 d'agost passat vaig presidir la missa de la Festa Major del santuari del Miracle. Allí vaig consagrar aquest Pla pastoral a la Mare de Déu. No tenim protectora i intercessora millor que santa Maria del Miracle, qui, apareixent-se en aquell indret, va dir: *“Aneu al poble, que fasse professons, que les fasse devociosament e **que es torni de la part de Déu**”*.

El dia 31 d'agost, en la festa de Sant Ramon Nonat, i el dia 8 de setembre, en la vigília de la festa de Sant Pere Claver, en els llocs que guarden la memòria dels copatrons de la diòcesi, vaig demanar-los que fossin els nostres mestres en la Nova Evangelització. Aquests dos grans anunciadors de la fe, que com ningú van arribar al cor de la gent a través d'una caritat admirable, que mai no van callar l'anunci de Crist i que van ajudar tants a esdevenir cristians, han de ser també els nostres intercessors i els nostres models a imitar.

Preguem a la Mare de Déu del Miracle, estel de la Nova Evangelització, i als nostres patrons sant Ramon Nonat i sant Pere Claver, models d'evangelitzadors, que ens ajudin en l'aplicació del Pla pastoral diocesà, que impulsin el naixement de comunitats vives, orants i fraternes i que suscitin, d'entre nosaltres, evangelitzadors valents i sants.

+ Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Solsona, 12 d'octubre de 2012
Inauguració de l'Any de la Fe a la diòcesi

Introducció

Els apòstols van rebre de Jesús una missió: “*Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus*”³. Guiats per l’Esperit Sant, acompanyats pels seus primers col·laboradors, anunciaren la Bona Notícia: Crist crucificat i ressuscitat, constituït Senyor i Messies, per la fe en Ell i la recepció del baptisme, concedeix el perdó dels pecats i el do de l’Esperit Sant. Començaren una missió imparabile marcada per una predicació valenta, pel testimoniatge que donaven d’Ell i pels miracles que feien en el seu nom. Així s’estenia la Bona Nova i creixia l’Església gràcies a nombroses conversions. Ben aviat sorgiren les persecucions, però lluny d’afeblir-ne la missió, foren l’ocasió perquè els deixebles es dispersessin anunciant l’Evangeli per les poblacions de Judea i Samaria i, ràpidament, arribessin a Fenícia, Síria, l’Aràbia i Egipte.

Ja en època apostòlica, la predicació de l’Evangeli va arribar al nostre país, i dos-cents anys més tard tenim testimonis escrits d’una comunitat cristiana a Tarragona ben implantada i missionera. D’allí, la fe cristiana devia arribar a les comarques de la nostra diòcesi fins a arrelar-hi profundament, tal com ens testimonien les restes arquitectòniques del preromànic de Pedret o de Sorba i, prop de l’any mil, el miracle del Sant Dubte d’Ivorra.

Durant l’època medieval, tingué lloc a la diòcesi l’aparició de la Mare de Déu a Pinós i les nostres parròquies ja donaven culte a la Mare de Déu sota un rosari de noms propis: Coll de les Savines, Claustre, Lord i Queralt, per només dir-ne les més conegudes. En el segle XIII, la nostra terra dóna el primer sant: sant Ramon Nonat.

L’inici de la modernitat no va estroncar la vida cristiana al nostre bisbat, sinó que va gaudir d’una nova aparició de la Mare de Déu, al Miracle, i es va alegrar de les gestes de sant Pere Claver, insigne fill de Verdú, missioner de la caritat.

En l’època contemporània, l’Església diocesana ha continuat la tasca evangelitzadora amb perseverança. Ha tingut l’exemple, en el s.XIX, dels sants fundadors de noves congregacions religioses, com la beata Anna Maria Janer, i dels màrtirs de la persecució religiosa del segle XX, com els beats claretians Antoni Dalmau i Lluís Escalé, i tants d’altres que esperem algun dia veure’ls en els altars de les nostres parròquies.

El Concili Vaticà II i les encícliques posteriors de Pau VI i Joan Pau II han mostrat amb tota claredat el contingut i la importància de l’evangelització en la vida de l’Església. Ella existeix per evangelitzar, per això, moguda per l’Esperit, anuncia i difon l’Evangeli a tot el món i ho fa quan “*impulsada per la caritat, impregna i transforma tot l’ordre temporal,*

³ Mt 28,19. (Totes les citacions de la Sagrada Escripura són de la Bíblia Catalana Interconfessional).

*assumint i renovant les cultures; dóna testimoni entre els pobles de la nova manera de ser i de viure que caracteritza els cristians; i proclama explícitament l'Evangelí, mitjançant el "primer anunci", cridant a la conversió; inicia a la fe i vida cristiana, mitjançant la "catequesi" i els "sagraments d'iniciació", als qui es converteixen a Jesucrist, o els qui reprenen el camí del seu seguiment, incorporant els uns i reconduint els altres a la comunitat cristiana; alimenta constantment el do de la comunió en els fidels mitjançant l'educació permanent de la fe (homília, altres formes del ministeri de la Paraula), els sagraments i la pràctica de la caritat; i suscita contínuament la missió, en enviar a tots els deixebles de Crist a anunciar l'Evangelí, amb paraules i obres, per tot el món"*⁴.

En les darreres dècades, l'evangelització, en aquells països que han patit una forta descristianització, demana un nou ardor, uns nous mètodes i unes noves expressions. És el que el papa Joan Pau II anomenà Nova Evangelització. Aquesta Nova Evangelització no proposa el tancament, la por i el replegament davant d'un món hostil o indiferent al cristianisme, sinó que és la resposta audaç a la secularització de la societat. La Nova Evangelització és el gran projecte de revitalització de l'Església en el tombant del mil·lenni.

Els canvis culturals i socials han provocat sovint: *"debilitat de la vida de fe de les comunitats cristianes, disminució del reconeixement de l'autoritat del magisteri, privatització de la pertinença a l'Església, reducció de la pràctica religiosa, manca de compromís en la transmissió de la pròpia fe a les noves generacions"*⁵. Per tant, la nova evangelització ha d'emprendre, en primer lloc, la renovació de l'experiència de la fe de les nostres comunitats cristianes. En segon lloc, i gràcies a aquesta revitalització, ha d'intentar, en aquesta nova situació, que l'anunci de la fe arribi a tothom.

L'adjectiu "nova", que caracteritza l'evangelització que hem de dur a terme avui, fa referència, per tant, a *"la necessitat que té l'Església de recuperar energies, voluntat, frescor i enginy en la seva manera de viure la fe i de transmetre-la"*⁶. En aquest sentit, hi ha qui, volent aclarir el significat de "nova evangelització", proposa que es parli d'"evangelització nova", subratllant que l'únic Evangelí de sempre ha de ser proposat amb força renovada.

El treball fet

La diòcesi de Solsona va viure, junt amb tota l'Església, el gran entusiasme del Concili Vaticà II, que es proposava il·luminar tots els homes amb la llum de l'Evangelí i sortir a l'encontre d'un món canviant, que cada cop es feia més indiferent a la fe cristiana.

⁴ Congregació per al Clergat, Directori General per a la Catequesi, núm. 48.

⁵ Sínode de Bisbes. XIII Assemblea General Ordinària, La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana. *Instrumentum Laboris*, núm. 48.

⁶ *Ibid.*, núm. 49.

Molts preveres es lliuraren generosament a tota mena d'iniciatives per apropar l'Evangeli a tothom i per a incrementar la vida cristiana dels fidels. Aquests esforços no van aturar la secularització general de la nostra societat que ha avançat fins avui.

Ja a finals dels anys 80, com a conseqüència de la constatació del fenomen de la secularització, algunes parròquies reflexionaren, a través de diverses iniciatives, sobre la tasca missionera de la comunitat parroquial a la llum de l'exhortació apostòlica del papa Pau VI sobre *L'evangelització en el món contemporani*. A nivell diocesà, és publicà el document: *Reconversió missionera*⁷.

A meitats dels anys 90, el Concili Provincial Tarraconense va assenyalar com a primera urgència pastoral l'anunci de l'Evangeli a la nostra societat. Era ben clar per a tothom que el repte més urgent de l'Església a Catalunya era l'evangelització.

La nostra diòcesi va rebre les resolucions d'aquest Concili Provincial a través de l'Assemblea Diocesana. Quan el bisbe Antoni Deig va lliurar-ne les conclusions a tots els diocesans, invitava: "*Germans, ens hem de llançar al món. No podem quedar-nos només en les nostres coses de l'interior de l'Església ni allunyar-nos, tancats a casa, d'aquelles necessitats i d'aquells problemes que té la nostra societat. Hem vingut a portar la paraula de Déu a tothom, a vessar ben abundosa la gràcia del Senyor, a donar testimoni de Jesús, el Redemptor i Salvador*"⁸.

Si analitzem els fets més significatius que han passat a la diòcesi des d'aleshores, reconeixem que han estat un seguit d'iniciatives en la direcció de la gran prioritat del Concili Provincial i de la invitació del bisbe Antoni.

Com demanaven diverses resolucions de l'Assemblea Diocesana, vàrem dedicar grans esforços a formar laics, joves i adults, amb vista a llur participació en l'obra de l'evangelització. Des de feia dècades, molts laics s'havien format en les escoles de teologia que van néixer als anys setanta i vuitanta en cadascuna de les tres zones del bisbat, i també en la tasca educativa dels moviments d'acció catòlica i d'educació en el temps lliure. La majoria d'ells han estat essencials en el treball pastoral de les parròquies fins als nostres dies. L'any 1998 es va crear l'Escola de Formació de Laics que va prendre el relleu d'aquelles escoles de teologia. Fou en aquesta on els fidels laics van descobrir, de manera concreta, l'acció pastoral de l'anunci de l'Evangeli als allunyats.

A l'inici del seu servei pastoral a la diòcesi, el bisbe Jaume Traserra va escriure la carta pastoral *Torneu de la part de Déu*, en la qual deia: "*Anunciar Jesucrist sempre ha estat*

⁷ Deig, A., *Reconversió Missionera*, B.O.B. núm. 582, novembre 1991, pàg. 387-399.

⁸ Bisbat de Solsona, *Assemblea Diocesana de Solsona 1996-1998*. Documents, pàg. 6.

la identitat i la missió essencial de l'Església. Per això, el seu afany és que la predicació de Jesucrist desperti l'escolta, l'adhesió, el seguiment en el cor dels homes. També és la missió i l'afany de la nostra Església diocesana"⁹. Aplicant les propostes d'aquesta carta pastoral es crearen els grups del Torneu de la part de Déu, es participà en els Congressos de Nova Evangelització europeus, es va crear la Delegació Diocesana per a la Promoció de la Nova Evangelització i es van introduir els cursos Alpha.

En el pontificat del bisbe Xavier Novell, en el marc de la reflexió prèvia a aquest Pla pastoral, es va organitzar el 1r Congrés de Nova Evangelització de Manresa, juntament amb la diòcesi de Vic.

Per tant, és clar que no partim de zero. Hem de reconèixer el treball fet. Aquest Pla pastoral és hereu del document *Reconversió missionera*, del Concili Provincial Tarraconense, dels treballs previs i de les conclusions de l'Assemblea Diocesana, de la carta pastoral *Torneu de la part de Déu*, de les iniciatives apostòliques experimentades aquests darrers deu anys i del treball de reflexió d'aquest curs passat.

Objectiu

L'objectiu d'aquest Pla pastoral és el mateix de sempre: renovar i revitalitzar les parròquies perquè esdevinguin comunitats vives, orants, fraternes i evangelitzadores. Suposa, però, una passa més, ja que aposta per prioritzar l'evangelització com a camí per assolir aquest objectiu. Conscients de l'esforç que això suposarà, cal que cada comunitat cristiana, amb el seu rector al capdavant, discerneixi, d'acord amb les propostes d'aquest Pla pastoral, les accions a emprendre i les que cal deixar per a més endavant.

Contemplant el testimoniatge i la força evangelitzadora de les primeres comunitats cristianes trobem les grans intuïcions que han d'il·luminar les propostes pastorals d'aquest Pla. Recordem-ne els trets principals.

Les primeres comunitats eren "*constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries*"¹⁰. Eren comunitats unides, els seus membres tenien "*un sol cor i una sola ànima*"¹¹ i per això compartien els béns. Es reunien sovint per partir el pa, la cena del Senyor, i per prendre "*junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor*"¹². Es reunien cada dia per pregar tots junts i l'Esperit

---

⁹ Traserra, J., *Escrips pastorals*, pàg. 19.

¹⁰ Ac 2,42.

¹¹ Ac 4,32.

¹² Ac 2,46.

Sant els impulsava a proclamar “*amb valentia la paraula de Déu*”¹³. No mancaven els prodigis i els senyals fets “*per mitjà dels apòstols*”¹⁴. Aquestes comunitats provocaven un gran respecte, grans elogis i un atractiu que feia que “*un nombre cada vegada més gran d’homes i dones es convertien a la fe en el Senyor*”¹⁵.

Així, doncs, aquest Pla pastoral, a la llum dels exemples de la primera comunitat cristiana, proposa una sèrie d’accions i dibuixa un camí que, amb les degudes adaptacions, ha d’ajudar les parròquies a renovar-se i a esdevenir evangelitzadores. La primera proposta invita a intensificar la vida orant de la comunitat parroquial. Les dues següents, amb vista a dur a terme la nova evangelització, proposa la creació d’un equip parroquial d’evangelització i de grups parroquials de reiniciació cristiana. La resta de propostes plantegen les reformes en les principals accions pastorals ordinàries de les parròquies per tal de sumar a favor de l’objectiu d’aquest Pla.

Com s’ha dit prèviament, aquest Pla pastoral és vinculant en el seu objectiu - renovar i revitalitzar les comunitats parroquials – i en el mitjà per aconseguir-ho - l’evangelització -. Recomana propostes ben concretes que convé que siguin tingudes en compte. Finalment, sugereix indicacions que, en canvi, queden a la lliure decisió dels rectors.

El Pla pastoral no vol eliminar la creativitat de cada parròquia ni imposar els suggeriments de cada proposta. Existeixen molts mètodes i camins per assolir l’objectiu del Pla i per dur a terme l’evangelització. Certament, tots són benvinguts.

Aquest Pla no es refereix a tots els camps i accions pastorals presents avui en les nostres parròquies. Això no significa que no siguin importants, sinó que no han de ser considerats prioritaris a curt i mig termini. En un temps en què no podem atendre tots els camps pastorals, convé no dispersar forces i prioritzar les accions que aquest Pla proposa. Aquestes iniciatives i camps, menys prioritaris, podran ser objecte de reflexió més endavant, en una ulterior anàlisi de la situació.

Propostes

1. Una comunitat orant

La primera comunitat de Jerusalem estava formada pels apòstols, per alguns homes i dones, per Maria, la mare del Senyor, també alguns parents de Jesús i una colla de

---

¹³ Ac 4,31.

¹⁴ Ac 5,12.

¹⁵ Ac 5,14.

deixebles fins a cent vint persones¹⁶. Eren els que havien acollit amb sinceritat l'Evangelí, havien viscut amb el Senyor, havien estat introduïts per Ell a una nova experiència de vida, havien participat en la seva vida divina. Abans d'iniciar l'anunci de l'Evangelí, es reunien en el nom de Jesús per custodiar i alimentar la fe rebuda. Ho feien essent *“constants i unànimes en la pregària”*¹⁷. Demanaven l'Esperit Sant que el Senyor els havia promès: *“quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra”*¹⁸.

Quan el dia de la Pentecosta *“tots van quedar plens de l'Esperit Sant”*¹⁹, fou infós en ells una serena audàcia que els va portar a transmetre a d'altres la pròpia experiència de Jesús. L'Esperit els va donar la capacitat de ser testimonis de Jesús amb una valentia, convenciment i ardor sorprenents.

El document del Sínode, evocant el text evangèlic de la pesca en el llac de Galilea²⁰, afirma: *“separats de Crist, els deixebles viuen llur acció de manera infructuosa (...) Només adherint fortament a Crist, aquell que havia estat designat com a ‘pescador d'homes’ (Lc 5,10), Pere, pot tornar a tirar les pròpies xarxes amb fruit, confiant en la paraula del Senyor”*²¹. Més encara, il·lumina serenament l'origen de les nostres dificultats en l'evangelització: *“freqüentment, ha succeït que, com a conseqüència del debilitament del propi vincle amb Crist, s'ha empobrit la qualitat de la fe viscuda (...). Per aquesta raó, no es pot oblidar que l'anunci de l'Evangelí és una qüestió en primer lloc, espiritual”*²².

Així, doncs, una mirada atenta a la primera comunitat cristiana i a les indicacions del Magisteri ens ensenya que l'aposta per la nova evangelització depèn, en primer lloc, del clima espiritual i orant de les comunitats. Una comunitat viva, orant, fraterna i evangelitzadora no és obra d'un projecte nostre, és l'obra de l'Esperit Sant. Com la primera comunitat, hem de viure units en pregària, suplicant al Senyor que sapiguem reconèixer l'acció de l'Esperit. A mesura que les comunitats parroquials creixin en actitud orant, progressarà l'obra de l'evangelització i més fidels, il·luminats per l'Esperit, trobaran camins per dur-la a terme.

Per això, proposo que la primera passa d'aquest Pla pastoral sigui intensificar l'oració personal i comunitària. Proposo alguns mitjans que progressivament poden ajudar a fer-ho:

1. Garantir un temps generós de pregària al començament de cada reunió o activitat.

---

¹⁶ Ac 1,13-15.

¹⁷ Ac 1,14.

¹⁸ Ac 1,8.

¹⁹ Ac 2,4.

²⁰ Jn 21,1-14.

²¹ Sínode de Bisbes. XIII Assemblea General Ordinària, La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana. *Instrumentum Laboris*, núm. 38.

²² *Ibid.*, núm. 39.

Suggereixo que aquesta pregària en grup inclogui sempre l'escolta de la paraula de Déu, un temps ampli de silenci per acollir allò que vol dir el Senyor a cadascun i al grup i un temps de pregàries personals.

2. Promoure una escola de pregària parroquial que iniciï a la pregària personal i comunitària.

Suggereixo que, sense excloure altres mètodes de pregària, es privilegiï la 'lectio divina'.

3. Introduir el rés diari de laudes i vespres en la comunitat parroquial.

Suggereixo que aquesta estona d'oració no sigui a l'interior de la missa i permeti un temps generós de silenci orant després de la lectura breu, el text bíblic de la qual pot ser substituït per l'Evangeli del dia.

4. Establir que els grups parroquials (catequistes, col·laboradors de Càritas, visitadors de malalts, etc.) dediquin algunes de les seves reunions habituals al cultiu de la vida de fe dels seus membres.

Suggereixo que:

- a) el ritme d'aquestes reunions orants i formatives sigui mensual.
- b) el mètode sigui un temps de pregària a través de les vespres, la 'lectio divina' de l'Evangeli del diumenge següent i un temps fratern per compartir un àpat senzill.
- c) els responsables d'aquests grups siguin ordinàriament laics.
- d) el rector participi periòdicament en aquestes reunions en la mesura de les seves possibilitats.

5. Fomentar entre els fidels l'adoració eucarística.

6. Aprofitar les vetlles de pregària i altres manifestacions de pietat, associades a les festes populars, per fomentar la vida de pregària dels fidels.

7. Afavorir el rés del rosari i d'altres devocions marianes.

8. Fomentar els recessos i els exercicis espirituals per a capellans i laics.

9. Vetllar perquè el temple estigui obert i permeti als fidels la visita al Santíssim i la pregària personal a l'església.

2. Equip parroquial d'evangelització

Els fidels cristians estan cridats a ser testimonis de Jesús, amb les seves paraules i amb tot el seu capteniment. Han de procurar desvetllar, en totes les persones que tracten, la bellesa i l'atractiu de la persona de Jesús. És ben cert que *“cada activitat de l'Església té una nota essencialment evangelitzadora i mai ha de ser separada del compromís per a ajudar a tothom a trobar Crist en la fe”*²³.

Aquest Pla pastoral demana a tots els fidels adquirir una plena consciència de la vocació a ser evangelitzadors. Així, tant els catequistes, com els voluntaris de Càritas, com la resta de col·laboradors parroquials s'han de proposar una motivació evangelitzadora en totes les tasques pastorals que duen a terme.

Sempre alguns fidels han estat cridats i escollits per lliurar-se més exclusivament al primer anunci de l'Evangeli. Així, la primera comunitat d'Antioquia, *“mentre celebraven un acte de culte al Senyor en ocasió d'un dejuni, l'Esperit Sant digué: Separeu-me Bernabé i Saule per a dedicar-los a l'obra a què els he cridat”*²⁴. També d'altres deixebles, durant els viatges apostòlics de sant Pau, s'uniren a ell per col·laborar en l'obra de l'evangelització.

També avui, en les nostres parròquies, convé crear un equip de fidels que tingui l'encàrrec de dedicar-se directament a l'evangelització dels “allunyats”. Aquestes persones han de cultivar una vida orant i fraterna. Han d'aprendre les nocions bàsiques sobre la nova evangelització i els mètodes més comuns per a l'anunci explícit de Jesucrist. Han d'esdevenir acompanyants de les persones en procés de conversió i de reiniciació cristiana.

Per això, proposo la creació d'aquest equip parroquial d'evangelització i suggereixo alguns criteris de funcionament:

1. Reunió setmanal dedicada a una estona de pregària i a l'estudi dels Fets dels Apòstols, en un clima de convivència fraterna.

Suggereixo el rés de vespres, l'estudi del Fets del Apòstols mitjançant la 'lectio divina', usant els materials de l'Associació Bíblica de Catalunya, i un sopar senzill.

2. Participació en el curs anual de preparació d'evangelitzadors de l'Escola de Formació de Laics i la Delegació Diocesana per a la Promoció de la Nova Evangelització.
3. Organització d'un curs parroquial d'evangelització anual.

²³ Sínode dels Bisbes. XIII Assemblea general ordinària, La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana. *Instrumentum Laboris*, núm. 34.

²⁴ Ac 13,2.

Suggerixo, d'entre els mètodes que coneixem, el “Curs Alpha”, el “Tornar a Creure” i les “Cèl·lules parroquials d'evangelització”.

4. Participació en els equips diocesans que han d'acompanyar l'aprenentatge i l'aplicació d'aquests mètodes d'evangelització.

Que la Delegació Diocesana per a la Promoció de la Nova Evangelització vetlli per la creació i coordinació d'aquests equips diocesans.

5. Oferiment a les parròquies de la zona.

Que les parròquies més pioneres en la realització d'aquests cursos parroquials d'evangelització procurin ajudar les parròquies de la pròpia zona que vulguin iniciar una primera experiència.

3. Grups parroquials de reiniciació cristiana

Esperem que els cursos parroquials d'evangelització, que hem presentat en la proposta anterior, donin com a fruit la conversió de molts batejats que viuen com si no tinguessin fe. Aquests cursos són només un primer anunci de l'Evangelí i una invitació a la primera adhesió a Crist. Convé que les persones que han fet aquesta primera experiència de conversió rebin la invitació a seguir un camí que els iniciï de nou a la vida cristiana. L'experiència ja ens diu que els qui aquests anys han participat en els cursos del Torneu de la part de Déu i en els cursos Alpha demanen el mateix que els primers convertits el dia de Pentecosta: *“Germans, què hem de fer?”*²⁵.

Sant Pere, volent portar els nous batejats a una iniciació plena de la vida cristiana, escriu en la seva segona carta: *“Per tant, germans, esforceu-vos més encara per refermar en vosaltres la crida i l'elecció de Déu; si ho feu així, mai no caureu, i us serà concedida generosament l'entrada al Regne etern del nostre Senyor i salvador Jesucrist”*²⁶. Així mateix, aquest Pla pastoral ha d'establir, com una prioritat conseqüència dels cursos parroquials d'evangelització, la creació de grups parroquials de reiniciació cristiana.

Aquests grups han d'ajudar els que han donat aquest primer pas en la fe a aprofundir-la, consolidar-la, alimentar-la i a fer-la cada vegada més madura. La metodologia que han de seguir ha de tenir en compte les característiques principals del catecumenat baptismal d'adults. No podem oblidar que els qui formaran aquests grups, malgrat haver rebut en la

---

²⁵ Ac 2,37.

²⁶ 2Pe 1,10-11.

infantesa els sacraments de la iniciació cristiana, sovint no varen viure conscientment el procés de fe que suposava.

Per això proposo que, després de cada curs d'evangelització, es creï un o més grups parroquials de reiniciació cristiana amb les següents característiques:

1. Crear grups parroquials de reiniciació cristiana que, durant dos anys, es reuneixin setmanalment.
2. Designar com a responsable de cada grup un dels membres de l'equip parroquial d'evangelització que va col·laborar en el curs d'evangelització.

Suggereixo que aquest responsable garanteixi la formació, vetlli per l'acompanyament personal, ajudi a recuperar la pràctica de la confessió i l'assistència a l'eucaristia dominical. Suggereixo també que el rector, periòdicament, es faci present en aquests grups.

3. Establir com a metodologia d'aquests grups un itinerari a l'estil del catecumenat.

Suggereixo aquests materials: Itinerari d'iniciació cristiana per a adults (Segona i tercera etapa) del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears; Materials del Tornar a Creure i els Exercicis Espirituals de sant Ignasi en la vida ordinària.

4. Convertir aquests grups, després de dos anys, en grups parroquials de vida cristiana.

Suggereixo que, a partir d'aquest moment, els membres del grup escullin d'entre ells el seu responsable, es reuneixin mensualment, continuïn la seva formació cristiana, en la mesura de les seves possibilitats, a través del curs bàsic de l'Escola de Formació de Laics i, a poc a poc, es plantegin algun compromís parroquial.

Suggereixo, també, que el rector es faci present periòdicament en aquests grups.

4. Catequesi de preparació a la primera comunió

És una benedicció i una alegria la generositat de tants sacerdots i catequistes que des de fa molts anys dediquen el seu temps a la preparació dels fidels als sacraments. Aquesta tasca ha estat particularment valuosa en la preparació dels infants a la primera comunió.

Aquesta catequesi ha estat molt atenta als canvis socioreligiosos que hem viscut en les darreres dècades. Llurs responsables van detectar que: l'afebliment de l'educació de la fe en les famílies exigia augmentar els anys de preparació catequètica dels infants – de

dos a tres -; la manca de continuïtat després de la recepció de la primera comunió exigia implicar els pares - catequesi familiar -. És admirable tot el que s'ha fet i s'ha intentat i és més admirable encara que, malgrat la constatació del poc interès de les famílies per la catequesi i l'escassa continuïtat dels infants després de la primera comunió, tants i tantes catequistes continuïn treballant confiant en el Senyor.

És veritat, però, que no hem acabat d'encertar en alguns punts clau: les catequesis familiars no han aconseguit que els pares fossin els primers testimonis de la fe per als seus fills; les catequesis als infants s'han basat, sobretot, en la transmissió dels continguts de la fe sense aconseguir massa la primera experiència de relació amb Jesús; les misses d'infants no han aconseguit la continuïtat que cercaven. En resum, ens trobem davant d'una tasca admirable i, al mateix temps, davant d'unes mancances que han posat en crisi el model catequètic que es va iniciar fa decennis, que encara mantenim i que no acaba de funcionar.

Fins ara hem apostat per augmentar l'exigència, per incrementar els continguts i per obligar els pares a venir a catequesi. Ara, sembla convenient reduir anys de catequesi obligatòria i esmerçar imaginació per invitar els pares al curs d'evangelització parroquial. També convé fer menys sessions de catequesi i fer-les més *experiencials*. S'han de gastar menys esforços en misses per a infants i construir, junt amb els pares, un grup infantil i juvenil parroquial que ajudi els infants a anar a la missa que aplega tota la comunitat cada diumenge.

Per això, proposo els següents canvis en la catequesi de preparació a la primera comunió:

1. Reduir a dos cursos la catequesi de preparació a la primera comunió.

Deixo a l'elecció de cada parròquia la conveniència que el primer dels dos cursos es realitzi en la fórmula de la catequesi familiar.

2. Proposar, durant el primer trimestre de cadascun dels cursos de catequesi, un contacte amb els pares dels infants que hi assisteixen.

Suggereixo que aquesta proposta:

- a) sigui de caràcter voluntari i tingui ritme quinzenal.
- b) duri un trimestre, fins al moment de convidar els assistents al curs d'evangelització parroquial.
- c) sigui assumida pel rector i un petit grup de catequistes, membres de l'equip parroquial d'evangelització.
- d) tingui el format d'una tertúlia (cafè, pastes...).

Que la Delegació Diocesana de Catequesi elabori un material senzill per facilitar la realització d'aquestes tertúlies.

3. Incloure sessions orants per iniciar els infants a l'experiència de relació amb Jesús.

Suggereixo el mètode de l'Oratori dels nens petits.

Que la Delegació Diocesana de Catequesi promogui entre els catequistes el coneixement de l'Oratori del nens petits i presenti una selecció de sessions coherents amb el programa del Catecisme "Jesús és el Senyor", aprovat pels bisbes de Catalunya per a la catequesi de preparació a la primera comunió.

4. Quan sigui possible, obrir l'opció del procés catequètic de preparació a la primera comunió en el marc d'un grup infantil parroquial (vegeu proposta núm. 8).

5. Catequesi de preparació a la confirmació

La catequesi de confirmació presenta les mateixes llums i ombres que la catequesi de preparació a la primera comunió. En els darrers decennis, molts catequistes han dedicat el seu temps a grups de nois i noies de quart d'ESO i primer de batxillerat que assistien a catequesi molt sovint desmotivats per tot allò que se'ls pogués proposar. Un bon nombre de catequistes fa temps que reconeix que els anys de separació entre la primera comunió i la confirmació provoca, en part, aquest refredament religiós.

El bisbe Jaume Traserria va obrir un itinerari alternatiu, proposant que la catequesi de confirmació consistís a seguir quatre cursos de catequesi immediats a la primera comunió. Moltes parròquies, a poc a poc, s'han anat adherint a aquesta fórmula que ha aconseguit una altra actitud per part dels nois i noies, especialment durant els dos primers cursos. És cert, però, que l'esclat de l'adolescència, sobretot a 2n d'ESO, també fa molt difícil treure profit de les sessions en les acaballes del procés. Sobretot, però, no s'ha aconseguit allò principal que se cercava amb aquest itinerari alternatiu: la participació cada diumenge en l'eucaristia i la continuació de la formació cristiana després de rebre el sagrament.

Els elements que fallen són els mateixos que en la catequesi de preparació a la primera comunió: clima cristià familiar, caràcter *experiencial*, eucaristia dominical i continuïtat pastoral. Per això, pensant en el bé dels nois i noies, el primer objectiu de la catequesi de confirmació després de la primera comunió ha de ser, com en la catequesi de preparació a la primera comunió, cercar el creixement de la vida de fe dels pares. L'experiència ens demostra que si ells no s'interessen per la vida cristiana dels seus fills, per molts cursos de catequesi que es facin, no s'aconseguirà que continuïn el camí de la fe.

En conseqüència, es veu convenient reduir anys de catequesi obligatòria i esmerçar iniciatives per invitar els pares al curs d'evangelització parroquial. També caldria fer menys

sessions de catequesi i fer-les més *experiencials*. Quan sigui possible, convindria promoure un grup juvenil parroquial que ajudi aquests adolescents a continuar en la vida cristiana.

Quelcom semblant cal tenir en compte per a la catequesi de preparació a la confirmació després de l'adolescència. L'experiència sembla demostrar que és millor esperar a l'inici del batxillerat. En aquest cas, la catequesi ha de ser un itinerari breu, intens i que cerqui sobretot la conversió dels joves.

Per això, proposo els següents canvis en la catequesi de preparació a la confirmació:

1. Reduir a dos cursos la catequesi de preparació a la confirmació immediatament després de la primera comunió. En cap cas, però, rebre el sagrament de la confirmació abans de les darreries del curs de 6è de primària.
2. Proposar dues aturades en les sessions de catequesi amb motiu dels exàmens d'avaluació del primer i segon trimestre per tenir una entrevista amb els pares dels infants.
3. Invitar els pares dels infants de catequesi al curs d'evangelització parroquial durant el procés d'aquestes entrevistes.

Que la Delegació Diocesana de Catequesi elabori una pauta d'entrevistes personals amb els pares amb vista a la proposta del curs d'evangelització parroquial.

4. Incloure sessions orants per iniciar els infants de confirmació a l'experiència de relació amb Jesús.

Suggereixo usar el mètode de la lectura orant de la Paraula, continuació del mètode de l'Oratori dels nens petits.

Que la Delegació Diocesana de Catequesi ajudi els catequistes a conèixer aquest mètode d'oració.

5. Reduir a un curs la catequesi de preparació a la confirmació per a joves a partir de batxillerat.

Suggereixo un programa i un mètode de primer anunci, com podria ser una adaptació del curs Alpha.

Que les delegacions diocesanes de Joventut i per a la Promoció de la Nova Evangelització preparin aquesta adaptació i la facin conèixer als catequistes.

6. Oferir, als adults de més de 20 anys que demanin el sagrament de la confirmació, el curs d'evangelització parroquial.
7. Quan sigui possible, obrir l'opció del procés catequètic de preparació a la confirmació en el marc d'un grup juvenil parroquial (vegeu proposta 8).

6. La celebració de l'eucaristia

El Sant Pare Joan Pau II, en la seva carta encíclica sobre l'eucaristia, afirma: *“Tot compromís de santedat, tota acció orientada a dur a terme la missió de l'Església, tota aplicació de plans pastorals, ha de treure del misteri eucarístic la força necessària, i s'ha d'ordenar-hi com el seu cim”*²⁷.

El bisbe Jaume, en la seva segona carta pastoral, *Sempre amb nosaltres*, afirmava que l'encontre personal amb Jesús que l'Església anuncia en la seva predicació es realitza en el misteri de l'eucaristia: *“L'Església reconeix i anuncia que Jesús ressuscitat es fa present sota els signes del pa i el vi, que es deixa trobar en l'eucaristia”*²⁸. Més endavant, continuava: *“Quan els primers cristians es reunien “per partir el pa” experimentaven la misteriosa presència de Jesús. Era una celebració en la qual els germans compartien la taula. Era el moment privilegiat de trobar-se amb Jesús mateix”*²⁹.

És ben cert que l'Església de tots els temps ha considerat l'encontre amb el Senyor en l'eucaristia com el seu tresor més preuat. Avui, quan la secularització afecta també la vida dels cristians, em pregunto: Vivim aquesta experiència en la celebració de l'eucaristia? ¿Hem aconseguit aquella fructuosa participació dels fidels que demanava el Concili Vaticà II quan deia: *“L'Església, doncs, encamina la seva sol·licita preocupació a evitar que els fidels cristians assisteixin a aquest misteri de la fe a tall d'espectadors estranys o muts, ans vol que, entenent-lo bé [el sacrifici de la missa] mitjançant els ritus i les pregàries, participin en l'acció sagrada conscientment, piadosa i activa, que s'instrueixin amb la paraula de Déu, que s'alimentin de la taula del Cos del Senyor, [...] i que per Crist Mitjancer cada dia es perfeccionin, en unió amb Déu i entre ells mateixos, perquè finalment Déu sigui tot en tots”*³⁰?

Força vegades, la celebració de l'eucaristia dominical, sobretot en parròquies petites i a vegades també en parròquies grans, se celebra amb molt poca assistència de fidels. També és freqüent que la litúrgia dominical acabi essent pobra i breu donat que els preveres han

²⁷ Joan Pau II, Carta Encíclica. L'eucaristia en relació amb l'Església, núm. 60.

²⁸ Traserra J., Escrits pastorals, pàg. 37.

²⁹ Ibid., pàg. 37-38.

³⁰ Concili Eumènic Vaticà II, Constitució sobre la Sagrada Litúrgia, núm. 48.

de celebrar diferents misses en diverses parròquies. Crec que aquesta realitat no ajuda els fidels a fer de l'eucaristia l'oportunitat per a l'encontre viu amb el Senyor.

Per això, proposo els següents canvis amb relació a les celebracions eucarístiques:

1. Tenir en molta estima la celebració de la missa dominical que reuneix la comunitat parroquial i que ha de ser solemne, festiva i participativa.

Suggereixo que per donar la major solemnitat a aquesta celebració hi hagi lectors, escolans, acòlits, cantors, músics...

Suggereixo també que, allà on calgui, hi hagi persones que tinguin cura del ministeri d'acollir els fidels que acudeixen ocasionalment a l'eucaristia.

2. Establir que en cada parròquia se celebri una única eucaristia dominical. En aquelles parròquies més grans, on cal que se'n celebri més d'una, convé considerar la conveniència de les misses vespertines.

Suggereixo que es tingui en compte, a l'hora d'aplicar aquesta proposta, la presència de comunitats contemplatives, l'existència d'esglésies confiades a religiosos i el nombre de fidels que assisteixen a cada missa.

3. Establir que, en les grans solemnitats i un diumenge al mes, se celebri l'eucaristia només en la parròquia de referència quan les parròquies agrupades són molt petites.

Suggereixo que aquesta eucaristia coincideixi, quan sigui el moment, amb la trobada mensual dominical de la comunitat (vegeu proposta 7).

4. Recordar als preveres la norma establerta en el cànon 905 del Codi de Dret Canònic sobre la prohibició de celebrar la missa més d'un cop al dia, llevat dels casos que el dret ho permet. Considero que, ordinàriament, a la diòcesi, no hi ha causa que justifiqui que un prevere celebri dues misses els dies entre setmana. En casos extraordinaris, com amb motiu de les exèquies, concedeixo que tots els sacerdots amb cura pastoral a la diòcesi puguin celebrar la missa dos cops al dia entre setmana.

7. Trobada dominical mensual de la comunitat

Hem de procurar que les nostres comunitats siguin veritables comunitats fraternes. Han d'assemblar-se a les primeres comunitats cristianes. En elles, els germans s'han de

conèixer, han de preocupar-se els uns pels altres, han d'ajudar-se i enriquir-se amb el propi testimoniatge de fe.

Les persones que romanen lluny de la vida de l'Església han de veure les nostres parròquies com un grup atractiu i acollidor, com una família de germans que s'estimen. El papa Benet XVI ho recordava en la darrera trobada mundial de les famílies a Milà: *“ens ha estat confiada la tasca d'edificar comunitats eclesials que siguin cada vegada més una família, capaces de reflectir la bellesa de la Trinitat i d'evangelitzar no només amb la paraula. Més aviat diria per “irradiació”, amb la força de l'amor viscut”*³¹.

Sovint els fidels no aconsegueixen mostrar els trets distintius d'una comunitat cristiana viva: les relacions són superficials, hi ha un excés d'individualisme, hi ha poca sensibilitat per atendre la situació dels altres, hi ha dificultat per atorgar el perdó i hi ha una manca d'unitat de criteri i d'acció. Convé un treball personal i comunitari que cerqui amb sinceritat allò que diu l'Apòstol: *“Germans, en nom de nostre Senyor Jesucrist, us demano que aneu tots d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres, sinó que estigueu ben units en un sol pensament i en un sol parer”*³².

En conseqüència, convé fomentar un encontre de tots els membres de la comunitat parroquial entorn de l'eucaristia i acompanyar-la de moments de convivència que facin més familiar i fraterna la parròquia.

Per això, proposo:

1. Establir, com a continuació de la celebració eucarística, una trobada de tots els fidels de la comunitat parroquial un cop al mes per viure un temps de convivència.

Suggerixo que, en la mesura del que sigui possible, inclogui un aperitiu o un dinar senzill a base del que cadascú hi pugui aportar.

2. Establir, en la mesura que es vegi factible, que el diumenge al matí sigui el dia de reunió setmanal de tots els grups parroquials, també el grup infantil i juvenil.
3. Vetllar perquè els locals parroquials estiguin oberts i al servei de tots els grups a fi de fomentar espais i moments de contacte entre ells.
4. Aprofitar les excursions i pelegrinatges parroquials per fomentar la convivència i el coneixement mutu dels grups que formen la parròquia. Igualment, aprofitar les festes religioses més populars amb aquesta mateixa finalitat.

³¹ Benet XVI, Homília de la missa de cloenda del VII Encontre Mundial de les Famílies. Milà, 3 de juny de 2012.

³² 1Co 1,10.

8. La pastoral infantil i juvenil

L'evangelització dels infants, dels adolescents i dels joves té una llarga trajectòria a la nostra diòcesi. Tres han estat els moviments - l'Hora 3, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya i els esplais i grups de Colònies de la Fundació Mossèn Víctor Sallent – que l'han fet possible després del Concili Vaticà II.

L'Hora 3 va formar cristianament una generació de joves que ara ja són pares de família a moltes de les nostres parròquies. Va viure temps de gran creixement i va patir una crisi als anys noranta fins a la seva desaparició. Els altres dos moviments han estat l'espai on moltes persones van rebre una bona educació cristiana, però, des de fa algunes dècades i per diverses causes, molts dels grups han renunciat al caràcter cristià de llur acció educativa.

Tots agraïm el treball d'aquests moviments, dels quals provenim molts de nosaltres, i als quals molts capellans i laics hem dedicat els millors anys del nostre apostolat. Alhora, desitgem que en el futur tornin a ser un instrument d'educació en la fe dels infants, adolescents i joves.

Estem convençuts que cada parròquia de referència necessita un grup infantil i juvenil parroquial, ja que la iniciació a la vida cristiana de les noves generacions difícilment es pot aconseguir només amb les catequesis presacramentals. Més encara, quan la parròquia té un grup infantil i juvenil confessional, és desitjable que els infants i joves visquin les principals passes de la vida cristiana - el primer pas de fe, la catequesi, la recepció dels sagraments, la maduració de la fe, el compromís cristià i el discerniment de la vocació - a l'interior de la vida ordinària del grup.

Per això, seria molt desitjable que els grups d'esplai i de colònies de la Fundació Mn. Víctor Sallent i els agrupaments escoltes de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, presents a les nostres parròquies, acceptessin aquesta missió. Assumir aquesta tasca demana d'aquests grups un camí de recuperació de llur identitat eclesial i un treball d'adaptació de llurs projectes i mètodes educatius al repte de la nova evangelització. Si hi estan disposats, no els mancaran les ajudes.

Alhora, però, en aquelles parròquies on no hi ha cap grup pertanyent a aquests moviments o bé, tot i haver-n'hi, no accepta la missió que aquest Pla pastoral dibuixa per als grups infantils i juvenils parroquials, convé que, quan es disposi de prou fidels cridats a l'educació de la fe dels infants i joves, es creï un grup infantil i juvenil parroquial.

Per això, proposo:

1. Definir un camí de recuperació de la identitat eclesial dels grups d'esplai i colònies i dels agrupaments escoltes de les parròquies.
2. Definir un projecte d'educació en la fe segons el mètode educatiu de cada moviment.

Suggereixo que la Fundació Mn. Víctor Sallent assumeixi aquestes dues tasques per als grups que li pertanyen i que una comissió d'antics consiliaris escoltes ho faci per als agrupaments.

3. Crear, on sigui necessari, grups infantils i juvenils parroquials.

Suggereixo que, a l'hora d'aplicar aquesta proposta, es tinguin en compte els següents criteris:

- a) constituir un equip de responsables format per joves i pares amb una vida cristiana madura i una vinculació plena a la vida de la parròquia.
- b) definir un projecte d'educació de la fe que inclogui projectes, catequesis, oratori dels nens petits o lectura orant de la Paraula, l'eucaristia dominical, excursions, campaments o colònies, des de 1r de primària fins als 21 anys.
- c) elaborar un currículum catequètic que desenvolupi el temari de preparació a la primera comunió durant 4 anys (de 1r a 4t de primària).
- d) elaborar un currículum catequètic que desenvolupi el temari de preparació a la confirmació durant 4 anys (de 5è de primària fins a 2n d'ESO).
- e) oferir a totes les famílies de participar setmanalment a l'eucaristia amb els seus fills.
- f) oferir mensualment als pares que no pertanyen a la comunitat cristiana unes trobades que propiciïn la invitació al curs d'evangelització parroquial.
- g) participar a la trobada mensual dominical, traslladant de dia, si cal, les activitats del grup.

9. L'acció caritativa

Càritas és la institució bàsica, encara que no única, del treball amb els pobres i marginats de l'Església diocesana³³. De fet, moltes persones coneixen només aquest rostre de l'Església catòlica i reconeixen la importància i el valor de la seva obra.

Ningú no dubta a qualificar molt positivament el treball de Càritas, la seva ajuda als més pobres mereix el respecte de la societat i de les institucions públiques, especialment en aquest temps de crisi econòmica i social³⁴. Ens en felicitem i en donem gràcies a Déu. Podem dir que s'acompleix allò que diu els Fets dels Apòstols: *“eren ben vistos de tot el*

³³ Concili Provincial Tarraconense 1995. Documents i resolucions, núm. 94.

³⁴ N'és un indicador, la recent concessió a Caritas Catalunya de la medalla d'honor en la categoria d'or del Parlament de Catalunya. Barcelona, 10 de setembre de 2012.

poble”³⁵. Ens cal caminar, però, vers el descobriment de la dimensió evangelitzadora de tot el treball que s’està fent.

Per comprendre aquesta dimensió evangelitzadora, són lluminoses les paraules del bisbe Jaume en la seva carta pastoral *Sigueu misericordiosos*: “*Les obres de caritat cristiana, en primer lloc, són ajudes concretes a les persones que passen necessitat. (...) En segon lloc, pel cristià, aquestes obres de misericòrdia tenen un motiu específic: la voluntat de reproduir l’amor misericordiós del Senyor. (...) En tercer lloc, els cristians desitgen oferir uns béns encara més grans, quan actuen a favor del proïsme. (...) Jesús no cerca només la curació per als malalts i els béns materials per als necessitats, sinó que busca també que es converteixin a Ell i en rebin els béns que perduren. Així, doncs, els cristians han d’unir la proposta explícita dels dons de la salvació a les seves obres en favor dels altres. No ens enganyem. Les obres cristianes de misericòrdia no són simplement les obres humanitàries i altruistes que fan els cristians; són les obres de caritat que suscita l’amor de Crist i que inclouen els béns de la salvació*”³⁶.

En conseqüència, és clar i ha de ser acceptat per tots que el treball de Càritas també participa de l’acció evangelitzadora de l’Església. Càritas és i ha de ser cada dia més l’Evangeli fet acció, oportunitat per a l’Evangeli fet paraula, anunci i proposta.

No es tracta de condicionar l’ajuda caritativa al pas de la fe. Parlem d’atendre els més pobres com ho feia Jesús: primer els ajudava en les seves necessitats i després els anunciava el Regne de Déu i el camí de conversió per entrar-hi. Parlem de desitjar que els pobres, també aquells que són d’altres religions, coneguin Jesús, creguin en Ell, es converteixin i entrin a formar part de la nostra comunitat. Càritas ha de procurar que els usuaris lliurement esdevinguin germans.

Per això, proposo:

1. Promoure que els professionals i col·laboradors de Càritas participin, en funció de la pròpia situació de fe, en el curs d’evangelització parroquial o en el Curs de formació per a evangelitzadors.
2. Vetllar perquè les treballadores socials de Càritas siguin persones amb vida cristiana i adhesió eclesial.
3. Promoure una formació permanent que ensenyi a tots els voluntaris un mètode senzill per arribar a anunciar l’Evangeli a tots els que demanen ajuda a Càritas.

---

³⁵ Ac 2, 47.

³⁶ Traserra, J., *Escrips pastorals*, pag. 78-79.

